

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. S. i A. S.

przy uczestnictwie Ł. N., N. N., R. N., W. N., K. P., J. S., R. S., A. G., E. F., W. S.,
M. M. i K. M.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy A. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy A. S. na rzecz uczestniczki K. P. kwotę
2700 zł (dwa tysiące siedemset zł) z należnym podatkiem od
towarów i usług, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej tej
uczestniczce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 r. – w sprawie o zasiedzenie – Sąd Okręgowy w N. zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w L. z dnia 4 grudnia 2013 r. w ten sposób, że oddalił wniosek.

Wnioskodawca A. S. wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, dotyczące „wykładni apelacji przez sąd”. Podniósł ponadto, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sformułowane przez skarżącego „zagadnienie prawne” nie spełnia wymagań istotnego zagadnienia prawnego przewidzianego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (m.in. abstrakcyjność, doniosłość jurydyczna, brak rozstrzygnięć dotyczących tego zagadnienia).

Apelacja jest środkiem odwoławczym niesformalizowanym, wyjętym spod przymusu adwokacko-radcowskiego, w związku z czym przyjmuje się, że – jeżeli jest sporządzona osobiście przez skarżącego – może sprowadzać się do ogólnej krytyki orzeczenia sądu pierwszej instancji oraz wyrażenia poczucia pokrzywdzenia tym orzeczeniem.

Postępowanie apelacyjne jest postępowaniem kontrolno-rozpoznawczym, a jego celem nadrzędnym jest wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy. Sąd pierwszej instancji ma w tym zakresie dużo swobody, także oczywiście – a nawet przede wszystkim – w zakresie dokonywanych ustaleń i oceny dowodów, również tych, których sam nie prowadził. „Wykładnia” apelacji oraz użytych w niej sformułowań ma więc drugorzędne znaczenie.

Skarga kasacyjna nie spełnia też przesłanki wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący nie wykazał okoliczności określonych jednolicie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, dotyczących oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (np. postanowienia z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

db

[l.n]